

njimi naučene besede, pel pesemce in zbujal smeh in veselje. Gospodje so Mlakarju veliko darovali.

Drugi dan se raznese glas o škorcju po vsi Ljubljani. Ravnatelj raznih mestnih šol so klicali Mlakarja, da je kazal škorca šolski mladini. Seveda je Mlakar dokaj zaslužil.

Nekega dne sreča onega gospoda, ki ga je vedel prvi dan v gostilnico.

»Dober dan! Ali Vam gre dobro?« deje gospod ter poda Mlakarju roko.

»Hvala Bogu, prav dobro«, odvrne ta.

»Svetujem Vam, pojdite še v druge kraje s škorcem! Še več boste lahko zaslužili.«

»Saj nameravam to storiti, zakaj tu v Ljubljani sem že teden dni.«

»Veliko sreče Vam želim in zdravi ostanite«, reče gospod ter odide.

Mlakar pošlje drugi dan večji del zasluženega denarja ženi domov ter ji sporoči, da gre s škorcem še v druge kraje. Nato zapusti Ljubljano ter potuje po vsem Kranjskem. Naposled krene še na Štajersko. Povsod je zbujal škorec občudovanje, in Mlakar je veliko zaslužil.

Ko je Mlakar potoval s škorcem že kake štiri mesece, je prišel v grad jako bogatega in imenitnega gospoda. Škorec se je tu vrlo dobro obnesel. To je graščaku tako ugajalo, da je Mlakarja bogato obdaroval. Ko pa mu je ta tožil o svojem uboštju, je bil gospod jako ginjen in je rekel: »Res, velik ubožec ste! Tukaj Vam dam še nekaj denarja, da si lažje opomorete!« To rekši, odpre svojo listnico ter da Mlakarju precejšen dar. S solzami v očeh zahvali ta dobrotljivega gospoda ter odide domov. Ondi si da sezidati novo hišo ter kupi s prisluženim denarjem precej polja in začne zopet pridno kmetovati.

Bog blagoslovi njegovo početje, in kmalu postane Mlakar eden izmed najtrdnjših kmetov v vsi vasi. Od takrat ni bilo več treba Mlakarjevim boriti se z uboštjom. Za škorca, ki jim je pomogel do blaginje, so vedno skrbeli, da je imel dobro hrano. Tudi onega dobrotljivega gospoda so se spominjali v gorečih molitvah.

Jdica — ribica.

„Ribica, ribica —
to bi jaz bila,
v vodici plavala,
valčke lovila!“

Nagne se k vodici
Jdica zala,
komaj nagnila se,
v vodi ležala . . .

Pa se jokala je,
k mami hitela;
nič ni več ribica
biti želela.

L. Černej.

